

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Tre opbyggelige Taler

Citation: Kierkegaard, Søren: "Frygt og bæven", i Kierkegaard, Søren: *Frygt og bæven*, udg. af Lars Petersen ; Merete Jørgensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 121. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kierkegaard02val-shoot-idm140578676694112/facsimile.pdf> (tilgået 25. oktober 2021)

Anvendt udgave: Frygt og bæven

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

mødte et apostolisk Vidnesbyrd, saa vidner han atter her om dens Magt, idet han siger: Kjerlighed skal skjule Synders Mangfoldighed.

Det er disse Ord, dette Vidnesbyrd, vi nærmere ville berragte, idet vi overveie, hvorledes Kjerlighed skjuler Synders Mangfoldighed?

Dog hvordan skulde vi tale herom? Skulde vi tale saaledes, at vi ikke gav os Tid til at dvæle ved Ordene, fordi den blotte Lyd indeholdt en stille Bebreidelse, der vakte en Sorg efter dem, der fremkaldte en Stræben hen til dem, til det Maal, der er sat ethvert Menneske at stræbe til. Skulde vi tale saaledes, for at om muligt den Enkelte endnu i denne Stund maatte beslutte sig til at kjøbe det beleilige Øieblik; at Ordet, om muligt, maatte bevæge den, hvem det traf staaende og ledig, til at begynde Løbet, den, hvem det traf paa Banen, til at fremskynde Løbet, den, hvem det traf i Løbet, til at haste og ile efter det Fuldkomne. Skulde vi tale saaledes som til Ufuldkomne? Skulde vi minde om, hvor sjældent der vel endnu fandtes Den, der enten aldrig havde kjendt, eller aldeles glemte »Verdens Børnelærdom«, at Hævnen er sød; skulde vi minde om, at ethvert Menneske, naar han er redelig, kun altfor ofte griber sig selv i vidtløftigt, indtrængende, erfatent at kunne fortolke hin sørgelige Sandhed, at Hævnen er sød. Skulde vi minde om, hvor sjældent der vel endnu var den, der overlod Hævnen til Herren i den Fortrøstning, at han havde en endnu mildere Forklaring af Skylden, en endnu barmhjertigere Dom over den; at han er større end et Menneskes Hjerter; hvor ofte derimod ethvert redeligt Menneske maa tilstaae sig selv, at han just ikke gav Afkald paa Hævnen, fordi han overlod den til Herren. Skulde jeg minde om, hvor sjældent der var den, der saaledes tilgav, at den angrende Fjende virkelig var hans Næste; den, der i sin Tilgivelse virkelig hævdede Skillevægen, og ingen Forskjel vidsre af, ikke at han selv var kaldet i den tidlige Morgen og Fjenden ved den ellefte Time, ikke at han kun var halvtredsindstyve Penninge skyldig, Fjenden de femhundred. Skulde jeg minde om, hvor sjældent der er Den, der elskede saaledes, at hans Øre, naar det gik Fjenden vel, ingen Misundelsens Hvidsken fornåm, fordi hans Hjerter ikke kjendte Misundelse, elskede saaledes, at »hans Øie ikke fortrød Tilgivelsen«, naar Lykken begunstigede hans Fjende; den, der elskede saaledes, at han, naar det gik hans